

en langt større Betydning end den enkelte Notits eller Artikel, som kommer i et Dagblad. Den sidste har i Regelen kun Døgninteresse, men derimod fremkommer der meget ofte i Tidsskrifter — det maa vel endog siges at være Regelen — Ting, som have en Interesse langt ud over det at være et Døgnprodukt. Det forekommer mig derfor, at i og for sig er det fuldstændig rigtigt, at man har gjort den Forskel, som er kommen til Orde, og som jeg heller ikke tror vil komme i væsentlig Strid med, hvad vi nu ere vante til herhjemme. Det er navnlig Aviser, som laane af hinanden og have Ret og Føje dertil og maaske ogsaa Opfordring dertil, og som tjene alles Interesser derved. Men det samme gælder ikke Tidsskrifterne, og Laan finder vist her Sted i meget ringe Omfang. Disse to Punkter kan jeg altsaa ikke tillægge nogen særlig Betydning, men Hovedspørgsmaalet er: Skulle vi, saaledes som det nu stiller sig, vedblivende være i Bernerunionen, eller skulle vi træde ud af den?

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Harald Jensen: Jeg maa bestemt benægte, at dette, at gøre Forandringer i Lovforslaget, er det samme som at træde ud af Unionen. Bernerkonventionen giver selv paa adskillige Punkter Raaderum for de forskellige Stater til at optræde mere eller mindre strengt. Jeg vil blot henvise til Artikel 7 angaaende det lange Tidsrum, som jeg nævnedes før, 50 Aar efter vedkommendes Død. Der vil man finde, at det ikke er noget, der behøver at være gældende for alle, men at hver Stat kan indrette sig, som den vil; saa faar det Lands Forfattere kun den samme Beskyttelse, som det giver Udlandets. Og saaledes er der jo flere Steder. Det har ogsaa vist sig, hvad Spørgsmaalet om Skolebøger angaar, at her har man kunnet gøre Lempelser. Jeg tror absolut, at man vilde være tjent med at foretage Lempelser paa forskellige Punkter, og at det store og brede Lag af Befolkningen vil være tjent dermed.

Med Hensyn til Tidsskrifterne fastholder jeg, hvad jeg sagde før. Tidsskrifter ere af mangfoldig Art, Tidsskrifterne laane af Dagspressen, og Dagspressen laaner af Tidsskrifterne, og det er et Forhold, som begge Parter have været tjente med. De Tidsskrifter, som have viden-

skabeligt og lignende Indhold, som snarere ere Afhandlinger, end det er Artikler og Notitser, blive af sig selv ganske udenfor. Men en stor Del Tidsskrifter — og maaske den største — har hidtil haft dette Samkvem, dette gode Samarbejde med Dagspressen, som begge Parter sikkert have staaet sig ved, og Befolkningen ligeledes, thi det, som har staaet i Tidsskrifterne, har derved kunnet komme ud til en større Læsekreds. Dette Samarbejde vil jeg meget nødig se forrykket.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (M. Nielsen): De Udtalelser, der ere fremførte af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen) og det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos), kan jeg kun glæde mig over. Begge de ærede Talere udtalte jo dette, at de sluttede sig til dette lille Forslags Bestemmelser, endogsaa i den Grad, at de ikke fandt, at det var nogen Nødvendighed at nedsætte et Udvalg til at behandle Forslaget. Derfor kan jeg kun udtale min Tak til de to Herrer for den Støtte, de derigennem have givet Forslaget.

Det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) var jo ikke slet saa tilfreds med dette lille Forslag. Dog synes jeg, at de væsentlige Indvendinger fra det ærede Medlem vare ikke rettede mod selve dette Forslag, men mere mod den nugældende Lov af 1904. Jeg skal besvare et Par Spørgsmaal fra det ærede Medlem, blandt andet Spørgsmaalet om, hvem der var de danske delegerede ved Konferencen i Berlin i 1908. Det var den danske Gesandt og en Repræsentant for Regeringen herhjemme fra. Dette, at det var Gesandten, var ganske i Samklang med, som man bar sig ad for andre Staters Vedkommende, f. Eks. Sverige, Norge og Svejts og andre Magter; og det Valg af delegerede kan sikkert kun siges at være meget vel begrundet.

Det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem fremførte, angik den „Bemyndigelse“, som jeg har udtalt, at de forskellige Korporationer, der vare blevne spurgt, Forfatter-, Forlægger- og Kunstnerkorporationer, havde givet de delegerede. Det ærede Medlem mente, at dette Udtryk „Bemyndigelse“ maaske var uheldigt. Det vil der jo altid kunne disputeres om; men jeg skal i den Anledning sige dette, at naar man henvendte sig til disse Korporationer — og for øvrigt ogsaa til Journalistforeningen —, var det, fordi man vilde